

El parèntesi

Élodie Durand

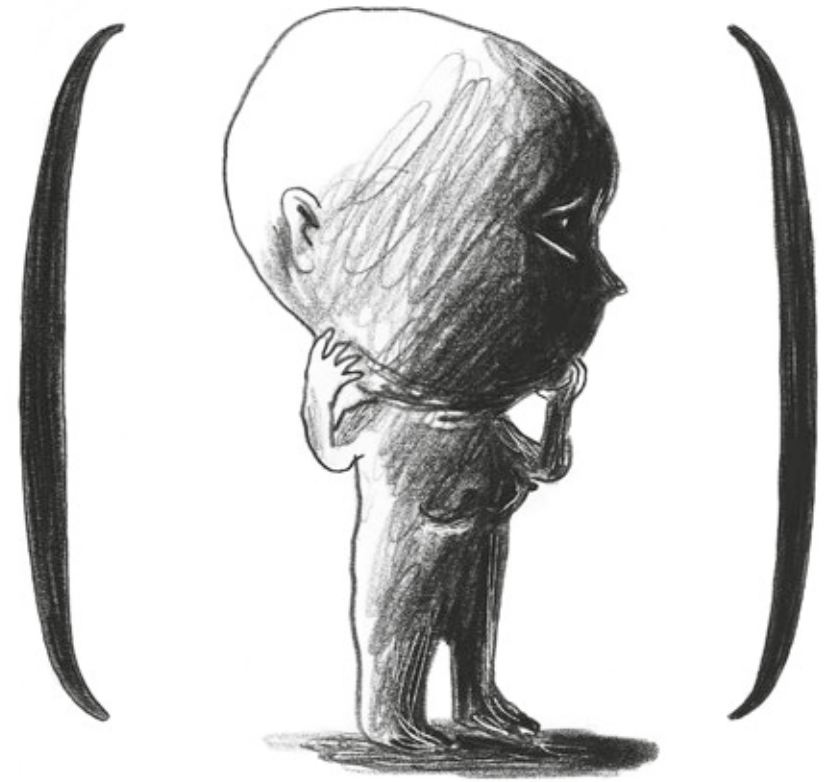
Traducció de Llúcia Casanova

andana
gràfica **AH**

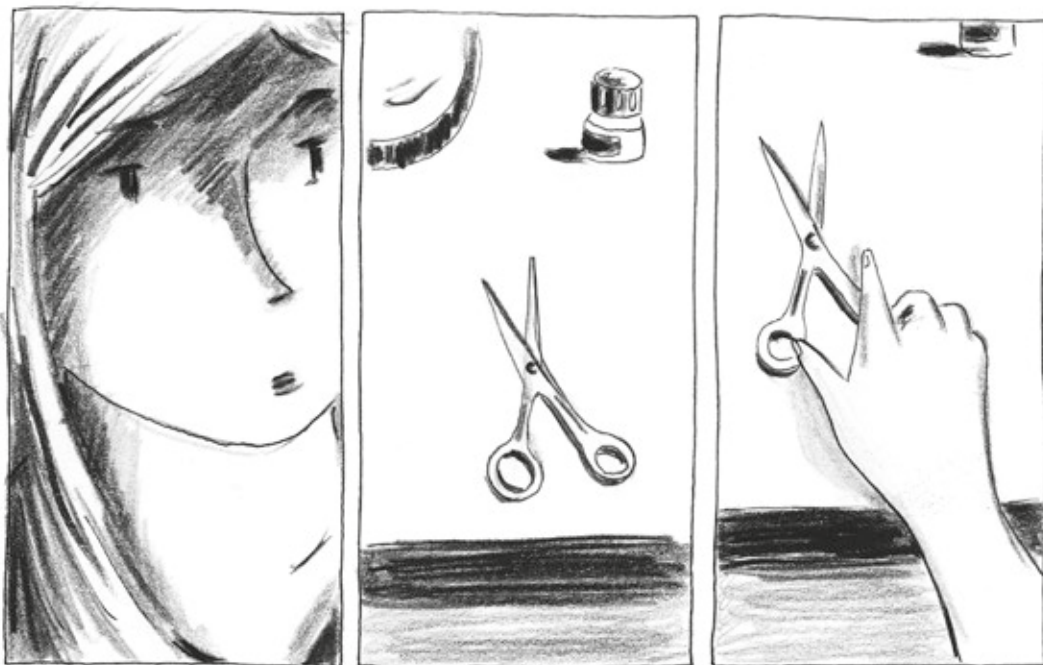

Los dibujos de las páginas 15, 16, 17, 18, 19, 37, 38, 39, 40, 41, 42, 86, 87, 88, 89, 182, 184, 185, 186, 187, 188, 191, 192, 193, 196, 197, 198 y 199 se hicieron entre los años 1995 y 1998.

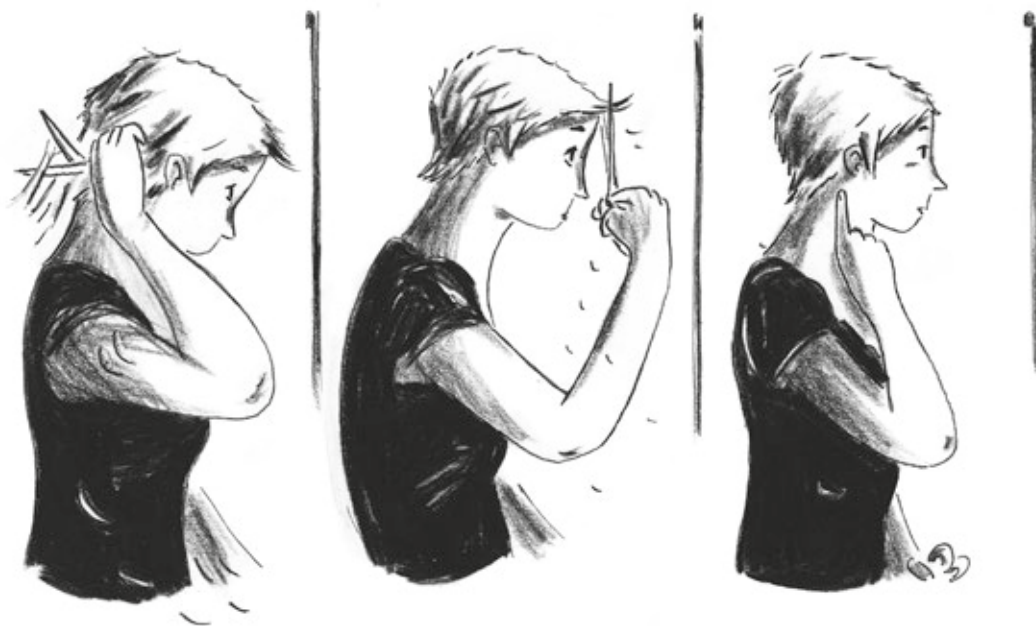
Aquesta història va passar ara fa més de deu anys i encara en parlem... Sé que a cadascú de nosaltres ens va marcar d'una manera diferent. Per a mi és un bocí de la meva existència que va determinar i trastocar els primers passos de la meua vida adulta...

Els meus records es transformen, canvien amb el temps, amb l'afecte...
Voldria ordenar-los, classificar-los, per guardar-los a la memòria, i per no preocupar-me'n mai més.

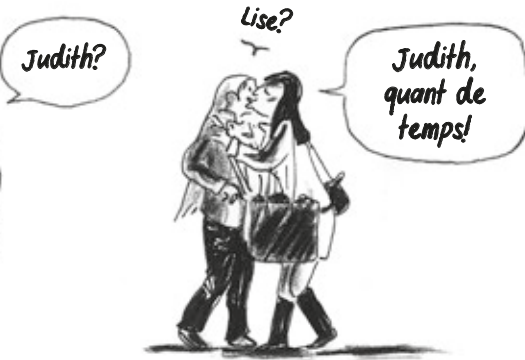

Quan me'n vaig anar de casa devia tenir vint-i-cinc anys.
Havia sigut una decisió molt difícil de prendre.

No recordo ni els vostres temors ni la vostra vigilància constant.

El pare i tu havíeu decidit deixar-me anar a viure sola a Belleville.

En aquesta època, jo encara dormia molt.

Però, sobretot, assaboria els moments nous de llibertat.

Però jo encara estava molt desorientada.

Havia perdut el lligam entre el passat i el present.

I tu? Què has fet en tot aquest temps? Què has fet en tot aquest temps?

Què has fet en tot aquest temps? Què has fet en tot aquest temps? I tu? Què has fet en tot

quest temps?

En tot aquest temps?

De sobte em falta l'aire. Tinc fred.

L'any passat jo estava a la uni.

No! D'això ja fa quatre anys.

L'any passat!...

No em sento gens bé.
Tinc pànic, com cada vegada
que em retrobo amb algú.

Com cada vegada que algú em
pregunta sobre el meu passat.

Què podria explicar? Què hauria de dir? Tinc la
sensació que només ha passat un any.

Què he fet tot
aquest temps?

He dormit molt.

He estat una mica malalta.

Encara dormo molt.

Però això no explica
el meu passat buit
d'esdeveniments.

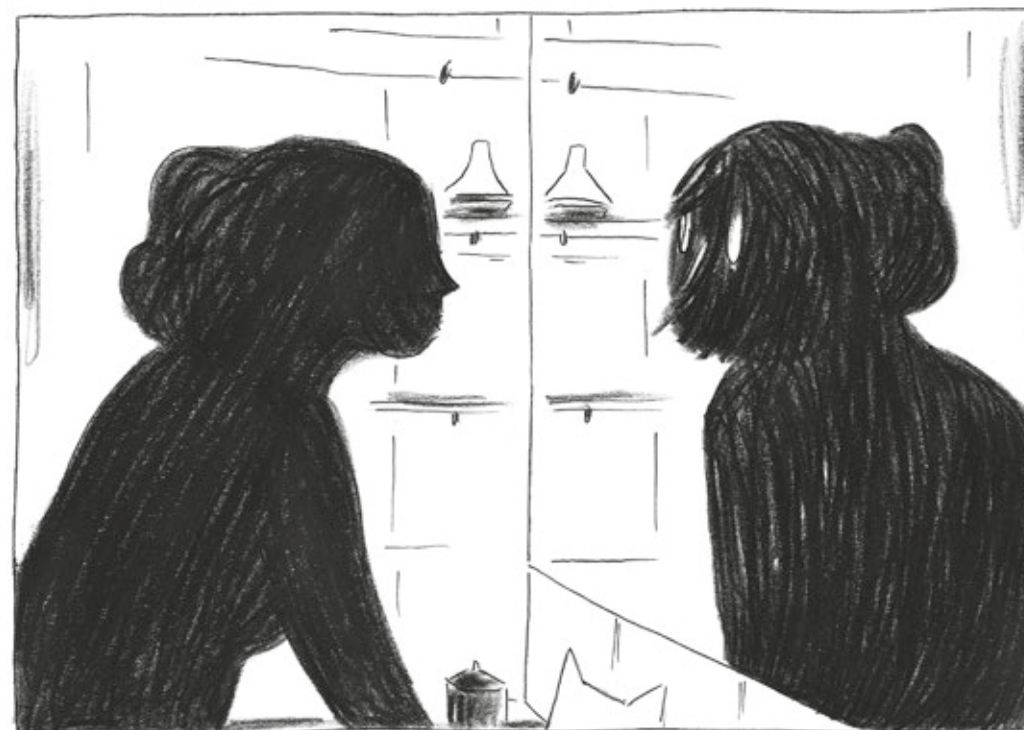

Res no s'ha mogut. Res
no ha canviat per a mi.

És com si el temps
s'hagués aturat.

Hauria d'haver
canviat jo?

Des de fa un temps, faig dibuixos en un petit quadern negre, només per a mi...

Dibuixo tot el que em passa pel cap...
Ràpid, sense pensar-hi.

També hi escric paraules soltes o frases curtes.

Hi dibuixo tot el que no comprenc.

Tot el que no sé dir amb paraules.

Em costa tant concentrar-me.

No sé com ni per què vaig començar a fer aquests dibuixos.
Avui no podria viure sense ells.

Crec que realment m'ajuden a entendre què em passa...
A trobar les paraules...

Saps que m'ha costat alguns
anys admetre, entendre i
recuperar els meus records?

Tots m'heu ajudat, el pare, la
Sandrine, en Jean François
i tu. De vegades, per a un
mateix esdeveniment, cadascú
tenia la seva versió dels fets.

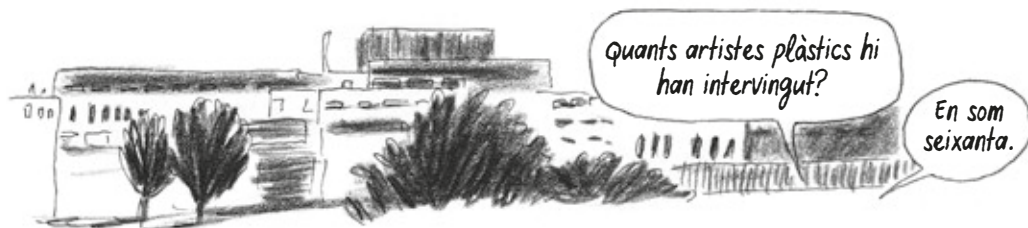
També crec que moltes coses van
tornar soles, per si mateixes.

«La memòria és la nostra coherència, la nostra raó, el nostre sentiment i la nostra acció. Sense memòria, no som res.»

Luis Buñuel

Devia tenir uns 21 anys quan van aparèixer els primers símptomes. La Sandrine recordava un dia especialment significatiu. Era el 1994 o ja era el 1995? Tenia la llicenciatura a la butxaca.

Aleshores jo treballava en una gran obra de reforma del soterrani de l'hospital d'Argenteuil. Finalment havia acabat el meu mural de 90 m².

Crec que tota la família va tardar un temps a adonar-se que jo no recordava mai les indisposicions. Em deïeu aquestes coses. Pensava que em preïeu el pèl...

Créteil, el barri de les «cols».

Segons tu, mare, vaig anar al metge per unes angines. Li vaig parlar de les absències emprenyadores i em va aconsellar d'anar al neuròleg. Suposo que devia ser el juny de 1995... Veus? Encara confonc les dates i el temps que ha passat.

